

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 80) — Spór o Paschę, 5 lipca 2024

Tekst PL: Gorzowskie Centrum Biblijne – 25 marca 2026

Witajcie ponownie wszyscy w odcinku 80 serii „Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo”.

Podjmiemy temat tam, gdzie zakończyliśmy w poprzednim odcinku. Około roku 155 naszej ery Polikarp udał się do papieża Aniceta, aby spróbować nakłonić go do obchodzenia Paschy zgodnie z Pismem, tak jak czynili to apostołowie. Niestety papież Anicet nie chciał się na to zgodzić. Chciał obchodzić Paschę według nowego porządku — porządku, którego nie da się poprzeć ani Pismem, ani praktyką epoki apostołowskiej. Ponieważ nie dało się go przekonać, kontynuowano obchodzenie Paschy w tym nowym ujęciu — w tym, co dzisiaj nazwalibyśmy Isztar albo Wielkanocą.

Przejdźmy nieco dalej. Piętnaście lat później, około roku 170 naszej ery, spór powraca. Tym razem pojawia się między Melitonem z Sardes a Apolinarem z Hierapolis. Meliton z Sardes zajmuje to samo stanowisko co Polikarp. Cała Azja obchodzi Paschę tak, jak jest to nakazane w Biblii, tak jak czynili to apostołowie.

Nazwa Sardes, używana w odniesieniu do Melitona z Sardes, pojawia się jako jeden z siedmiu kościołów, do których sam Jezus przemawia w Księdze Objawienia. A więc mamy tutaj tę wybitną postać — Melitona, który miał ogromny wpływ w tym regionie — trzymającego się mocno Słowa Bożego i trzymającego się wskazań Prawa dotyczących obchodzenia święta przez siedem dni oraz powstrzymywania się w tym czasie od chleba kwaszonego. Apolinary natomiast przyjął stanowisko papieża Aniceta. Tak więc spór powraca i nie może zostać rozstrzygnięty.

Spór osiąga punkt kulminacyjny dwadzieścia lat później, w roku 190 naszej ery, kiedy Polikrates przychodzi do papieża Wiktora. Chcę przeczytać wam fragment komentarza Euzebiusza z jego dzieła o historii Kościoła. Oto co zapisuje odnośnie do tej sytuacji, w jego **„Historia Ecclesiastica”, księga piąta, rozdział dwudziesty trzeci, sekcja pierwsza:**

„W tym czasie powstała sprawa niemałej wagi”.

Podoba mi się, jak to się zaczyna, ponieważ nie jest to sprawa małej wagi — oznacza to, że ciężar i znaczenie tej kwestii są ogromne. To jest sprawa monumentalna. Dalej czytamy:

„Albowiem parafie całej Azji, zgodnie ze starszą tradycją, utrzymywały, że czternasty dzień księżyca, w którym to dniu Żydom nakazano składać ofiarę z baranka, powinien być obchodzony jako święto Paschy Zbawiciela”.

Innymi słowy, zgodnie z tym, co zapisane w Prawie, zgodnie z tym, co zawarte w Piśmie — tak właśnie Polikrates, Polikarp i Meliton głoszą, że Pascha powinna być obchodzona. Przechodząc dalej, czytamy:

„Lecz biskupi Azji, pod przewodnictwem Polikratesa, postanowili trzymać się starego zwyczaju przekazanego im. On sam, w liście, który skierował do Wiktora i Kościoła w Rzymie, przedstawił w następujących słowach tradycję, która do niego dotarła: ‘Zachowujemy dokładny dzień; nic nie dodając ani nic nie ujmując.’”

Czy to nie jest interesujące? Polikrates pojawia się i mówi: nie dodajemy do Pisma ani nic z niego nie odejmujemy, lecz czynimy dokładnie tak, jak ono nakazuje.

Polikrates w tym fragmencie dalej wymienia wszystkich tych niesamowitych ludzi Bożych, którzy trzymali się świadectwa Pisma — ludzi takich jak apostoł Jan i apostoł Filip. Wymienia takich jak Polikarp, Meliton oraz innych sprawiedliwych mężów jako wzór tych, którzy zawsze obchodzili Paschę.

I dalej czytamy u Euzebiusza:

„Wszyscy oni obchodzili czternasty dzień Paschy zgodnie z Ewangelią, w niczym nie odstępując, lecz trzymając się zasady wiary. A ja także, Polikrates, najmniejszy z was wszystkich, postępuję zgodnie z tradycją moich krewnych, których ściśle naśladowałem. Albowiem siedmiu moich krewnych było biskupami, a ja jestem ósmym. A moi krewni zawsze obchodzili dzień, w którym lud usuwał kwas”.

Chcę się tu zatrzymać, ponieważ istotną częścią obchodzenia Paschy jest usunięcie kwasu. W Prawie jest nakazane, aby przez siedem dni usunąć kwas z domów. W Piśmie kwas często symbolizuje grzech. A więc gdy usuwamy kwas z naszych domów, oznacza to usuwanie grzechu z naszych domów i oczyszczanie naszych serc. Dokładnie tego Paweł naucza Kościół w Koryncie, gdy wchodzi w to święto — aby duchowo usunąć ten kwas, praktykując to fizycznie.

Kontynuując, Euzebiusz mówi:

„Ja zatem, bracia, który żyłem sześćdziesiąt pięć lat w Panu i spotykałem się z braćmi na całym świecie oraz przestudiowałem całe Święte Pismo, nie lękam się zastraszających słów. Albowiem więksi ode mnie powiedzieli: „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi”.

Jakże prawdziwe są te słowa. Innymi słowy, Polikrates mówi: nie dam się zastraszyć; przeszukałem Słowo, trzymamy się Słowa. Mówi: czy słuszne jest w oczach Boga bardziej słuchać was niż Boga — sami osądźcie. To musi być postawa wierzących w Jezusa w tym pokoleniu. Jeśli mamy przeciwstawić się duchowi Antychrysta, taka musi być nasza postawa. Taka musi być nasza wiara i całkowite oddanie Jezusowi. Uwielbiam tę pieśń: „[Wszystko oddaję. Tobie, o Jezu, oddaję wszystko](#)”. Tacy powinniśmy być.

Kontynuując dalej u Euzebiusza, czytamy:

„Wówczas Wiktor, który przewodniczył Kościołowi w Rzymie, natychmiast próbował odłączyć od wspólnej jedności parafie całej Azji wraz z kościołami, które się z nimi zgadzały, jako heterodoksyjne (heretyckie); i napisał listy, ogłaszając wszystkich tamtejszych braci całkowicie wyłączonymi ze wspólnoty”.

Widzicie więc, że ten spór, który — jak już powiedziano — nie jest sprawą małej wagi, osiąga punkt zapalny. I teraz dochodzi do ogromnego rozłamu w Kościele, a Kościół w Rzymie odcina się. Są oburzeni tymi innymi chrześcijanami, tymi kościołami, które chcą zachowywać to zgodnie z Pismem, które chcą obchodzić Paschę w świetle Słowa Bożego, tak jak czynili to apostołowie. Kościół w Rzymie jest oburzony, ponieważ w ich rozumieniu ci, którzy nie obchodzą Paschy tak jak oni w Rzymie, nie uznają zmartwychwstania Pana ani nie oddają Mu chwały.

Muszę wam powiedzieć — do Kościoła wkradły się rzeczy bardzo niepokojące. Istnieje powiedzenie, że wszystkie drogi prowadzą do Rzymu. Niestety, w kontekście naszej dyskusji jest w tym wiele prawdy. W rzeczywistości zobaczycie, jak wiele jest w tym prawdy, gdy przejdziemy do kolejnego nagrania.

Bądźcie z nami. Niech Bóg was błogosławi i strzeże.